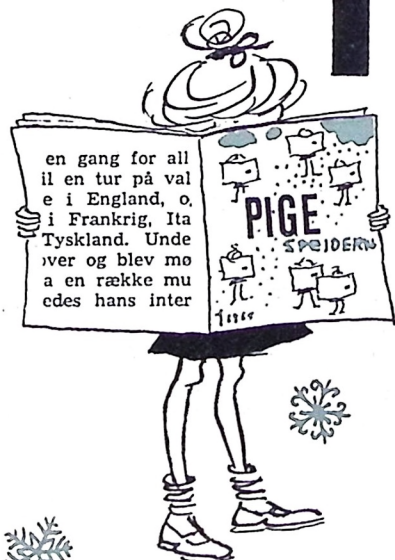

PIGE SPEJDERNE

1
1965

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps

Redaktør: Ruth Estrup,
Lundsgade 6, Københ. Ø.

I redaktionen: Ruth Vallen-
tin, Nete Germark og en
patrulje bladlus.

Administration og ekspe-
dition: Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkelt-abonnement (se
bagsiden).

Postbox: Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbog-
trykkeri, Odense.

Bidrag til »Pigespejderne«
indsendes ca. 40 dage før,
bladet skal udkomme.

INDHOLD Nr. 1 1965

Lady Baden-Powell i Israel	2
Spejderhjælpen 1964	2
Korpsturnering 1965	3
Hilsner til Thinkingday...	4
175 kr. til Thinkingday-	
fonden	5
Annesofie fortæller. 8	7
Pas på i mørket	7
Sådan er det her i Vest-	
grønland	8
Sir Walter Donald Ross	
Trophy	10
Patruljehjørnet:	
Billedsporing	12
Impregnering	12
Good-turns	12
„Sort og Hvidt“. Internat.	
optrin	13
Kløverspejdere på Skot-	
landsstærk	14
Nørrebølling trop i Skot-	
land	15
Lad os lave noget til	
troppen	16
Opslagstavle, idékasse	16
Det stod i avisen	17
Første hjælp: Forfrys-	
ninger	17
Småtterier	18
Hjælpelejr i Grækenland.	20
Internationale chancer	
1965	21
Tinka	21
„Udenlandsfarten“. Inter-	
nat. træning	22
Duelighedstegnskonkur-	
rensen 1964	22
Postbox	23
Rådsklippen	23

Lady Baden-Powell har været på besøg i Israel

Lady Baden-Powell kom specielt for at overbringe en personlig lykønskning til de israelske pigespejdere, der til verdenskonferencen var blevet Full-members af Verdensforbundet. – Der er i dag 26.700 medlemmer i den israelske spejderbevægelse, og halvdelen af dem er piger. – Under Lady Baden-Powells ophold aflagde hun bl. a. besøg i Jerusalem og Nazareth og i en spejder-kibbutz. – (Om spejderne i Israel se »Pigespejderne« nr. 6, 1964.)

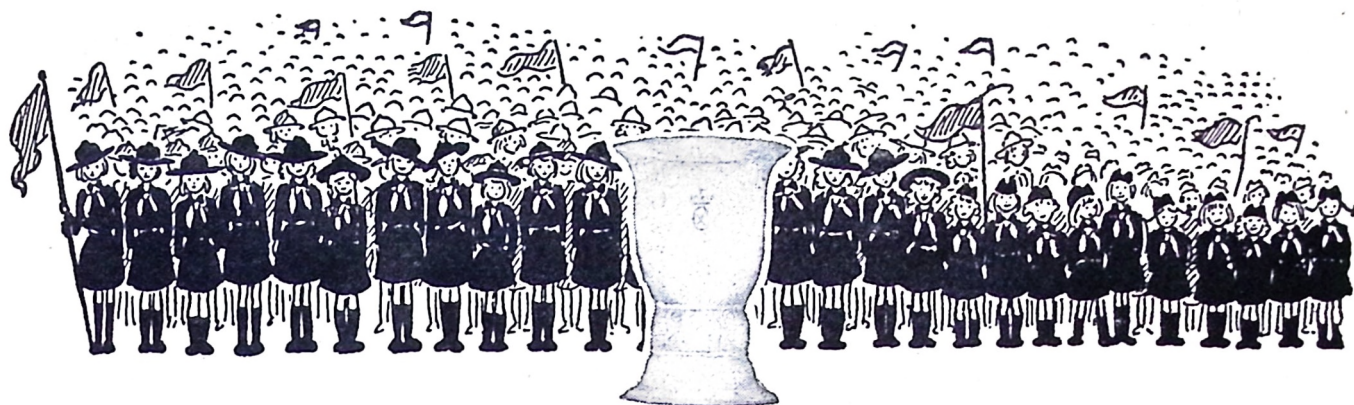
THINKING DAY-ØNSKE

I år vil vi tænke og ønske, det bedste vi ved for dem, der er anderledes. Ofte bor de i et fremmed land og taler et ukendt sprog, men ofte bor de i samme gade som du. Du kan bare ikke lide dem – du vil ikke have dem til venner, fordi de er anderledes.

Men i år skal vi ønske specielt for dem, og tænke på dem som brødre og søstre.

Norsk Spejderpikforbund

Det endelige resultat af Spejderhjælpen 1964 blev kr. 519.000,00. Deraf har DDP tjent kr. 166.260,00. Tak for en god spejderhjælp allesammen!

KORPSTURNERING

5.-12. JULI 1965

Til sommer afholder Det Danske Pigespejderkorps for 10. gang korpsturnering om Kong Christian den X's flotte sølvpokal. Før i tiden foregik korpsturneringerne ved, at en patrulje fra hver division deltog i den spændende dyst. Denne gang har vi valgt noget helt andet, nemlig, at hvert distrikt skal sende en hel trop afsted, dog må de store distrikter sende 2 troppe.

Vi har hørt, at der har været turneret over hele landet og at alle, både store og små, har været med til at forsvare troppens ære. Det har været spændende at følge, hvem der har vundet de forskellige udtagelsesturneringer, og forhåbentlig har I alle haft nogle dejlige oplevelser. Resultatet er blevet, at følgende troppe har kvalificeret sig til den afsluttende dyst, som finder sted på korpsets dejlige lejrplads Hanebakkerne i nærheden af Rold skov i Nordjylland:

<i>Trop</i>	<i>Division</i>	<i>Distrikt</i>
4. Lyngby	Lyngby	København
1. Hellerup	Hellerup	København
Fasan	Frederiksberg	Frederiksberg
Svaneungerne	Frederiksborg	Nordsjælland
Nexø	Bornholm	Nordsjælland
1. Haslev	Suså	Storstrøm
1. Soltrop	Vejrhøj	Vestsjælland
2. Svendborg	Svendborgsund	Fyn
Gudenå	Tjele	Nordjylland
Beate Brahe	Cimbrer	Nordjylland
Viby-Kongsvang	Ole Rømer	Midtjylland
1. Højbjerg	Marselisborg	Midtjylland
2. Holstebro	Hede	Vestjylland
2. Esbjerg	Blåvand	Sydjylland

Vi glæder os til at mødes med troppene. At vi får en god lejr sammen, er der vist ingen tvivl om. Vi tror, at alle er forberedte på at tage begivenhederne med godt humør og under lejrens motto:

*Vågen, beredt og rap som en pil,
vi taber og vinder med glade smil.*

Turneringsudvalget

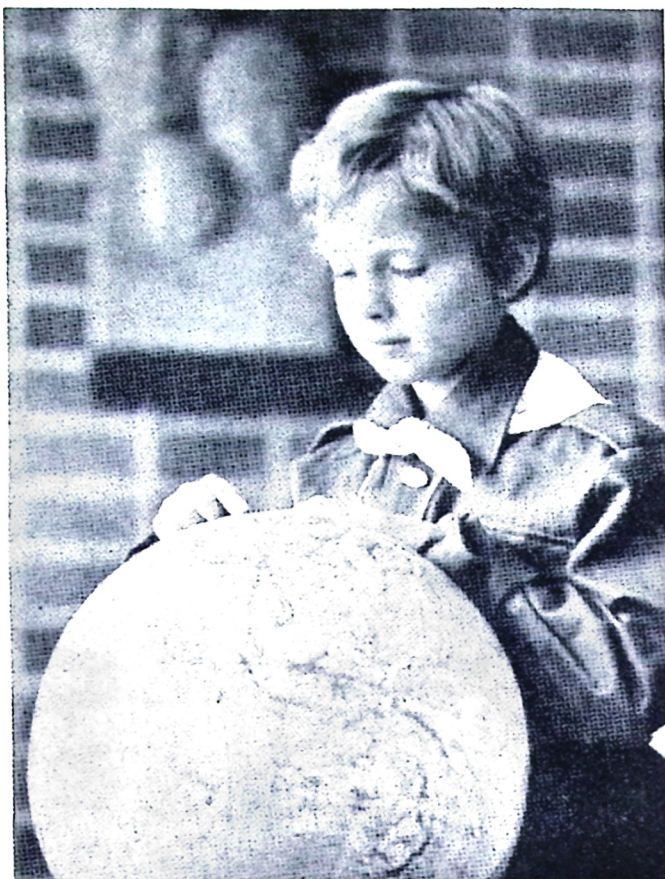
THINKING DAY 1965

Hälsning på Thinking Day 1965 från Sveriges Flickscouter

Runt hela jorden sträcker sig kedjan av scouter. Längst uppe i norr lever vi nordbor. Vi har så mycket gemensamt; vår vackra natur, vår historia, våra språk, som är ganska lika. Vi behöver inga pass för att resa och hälsa på varandra.

På Thinking Day 1965 skickar svenska blåvingar och flickschouter sina varmaste hälsningar till scoutkamrater i Danmark, Norge, Finland och på Island.

TENKEDAGSHILSEN

til alle nordiske speiderpiker

Hver Thinking
norske speider
speidve i
Samtidig
i tankene våre
og vi vet at
piker også
J år vil vi
spesielt for
speidevenner,
være hjerteligste

day tenner vi
piker lys for
andre land.
sender vi den
varmeste hilsner,
andre speider-
tenker på oss
tenne et lys
der våre nordiske
og vi sender den
tenkedagshilsner.

Speiderhilsen fra
Fjellpatruljen
Kongsvinger II

NORGE

Hilsen til Tenkedagen 1965 fra Norges KFUK-Speidere

Vi eier den sammen,
den dagen du vet –
da tenner vi flammen
på hver våre sted.
Min flamme skal skinne
for deg der du bor –
din flamme skal lyse
for meg i mitt spor.
Der speidere finnes
rundt hele vår jord
er loven og løftet
forpliktende ord.

Hälsningar från Finland

En idé til efterfølgelse

I. Tåstrup Trop fik en særlig festlig Thinkingday og tjente 175 kr. til Thinkingdayfonden

Sidste år stod der i Førerbladet en artikel om Thinkingdaypengenes anvendelse i U-landene, og en opfordring til os alle om at skaffe mange penge til arbejdet.

I Tåstrup trop tog man straks fat på opgaven, idet man lavede en skriftlig opfordring til alle patruljer om at prøve at „jobbe“ nogle penge ind til Thinkingdayfonden, så det kunne batte lidt mere end de sædvanlige bidrag på 10 øre pr. spejderår, som alle spejdere og blåmejsler giver til Thinkingday.

Her skal I høre om, hvordan patruljerne klarede opgaven og fremkom med deres bidrag på Thinkingday.

Hver patrulje skulle vælge et land, de skulle repræsentere, og de skulle så til Thinkingday-mødet udklæde en spejder fra landet og aflevere pengene på en original måde. Spejderen skulle også medbringe et hjemmelavet flag fra sit land og fremsige patruljens ønske for spejderarbejdet verden over.

Akelapatruljen havde valgt Grækenland, og en lille grækerinde med en kærte i en forgyldt stage — den olympiske ild — ønskede:

*Vi tænder vort lys for en verden
i fred —*

Akelapatruljen vil her være med.

*Vi ønsker hver spejder, det løfte
hun gav*

må holdes i ære hver eneste dag.

I broderskabsånd, i ubrydelig pagt,

*må spejderne verden rundt være
på vagt,*

så verden bliver bedre og freden

må gro,

så alle på jorden i tryghed kan bo.

Akelapatruljen fortalte, at de havde klædt en spejder ud som malerklæt med rigtig malerhue og trukket hende rundt i en gammel legevoan og til-

budt malerier af den berømte maler Klatsjask til en billig penge.

Bambipatruljen repræsenterede *Island*, og pengene blev afleveret i en kæmpe stor tofisk. Bambi havde solgt aviser, gamle klude, sække og en gammel cykel (som de kun fik en krone for!). Bambi ønskede, at spejderarbejdet verden over måtte dyrkes på samme fornuftige måde som her i landet.

En *Pakistaner* med en tung lerkrukke fortalte, at de havde tjent penge ved rengøring, og ønskede, at alle U-lande måtte blive optaget i en kæde, der vil spænde til verdens ende.

Leoparderne havde valgt *Lapland*, og en lappepige afleverede en pung med de penge de havde tjent ved generalproven af en sjov sketch, pa-

truljen opførte for troppen. Forældrene var blevet indbudt og måtte betale entré (eller bøde, hvis man tog sig den frihed at blive væk).

Falkene repræsenterede *Ægypten* og gav deres penge i et pyramidelandskab med palmer og kameler. De havde arbejdet som babysittere og husassistenter. Ønsket var, at kammeratskabet verden over måtte vokse, og U-landene måtte blive hjulpet.

Vikingerne sendte en japaner i knaldrod kimono med pengene klæbet op som tandrækken på et skjold, der forestillede en maske. Vikingerne havde pudset og rumsteret i 2 pulterkamre, og deres ønske var, at alle troppe i verden måtte finde det samme gode kammeratskab, de havde i deres trop.

... Om at frådse i kødben og holde orden på sine ting

Der var en dag en spejder, der skrev til mig og spurgte, om vi ikke snart skulle høre lidt mere om min hund, der har optrådt i flere af mine breve til jer. Det havde jeg nu egentlig ikke tænkt mig, vi skulle. Men lige nu har han såmænd meget anskueligt lagt op til det, vi skal tale om i dag.

Midt på gulvet ligger et lille velafgnavet kødben og ikke langt fra det den æggebakke, han har set sit snit til at puffle op af en affaldspose og gnaske, flænse, flå og bide i, så den nu mere ligner et snevejr end en bakke til A-æg. Det ser ærlig talt ikke ordentligt ud. Kan man forlange af en lille, lodden, askegrå hundemand på 6 måneder, at han som en spejder skal være „ordentlig“?

Ja, det kan man godt. Man kan lære ham det såvel som et lille barn, at hver ting har sit sted, sin plads. I dette tilfælde bør kødbenet være i haven, og trænger han af hele sin hundesjæl til at bide og flænse rovdrygtigt i en papæske, ja, så må det ske i bryggeret.

Jeg synes forresten, at den paragraf om orden og sparsommelighed vel nok er vigtig, men alligevel ligesom lidt ved siden af de andre. Ærlig, venlig, hjælpsom, trofast o. s. v., det er jo alt sammen, hvad vi kan kalde „indre kvalifikationer“ (jo, det ord kan I såmænd godt klare). Men orden er jo sådan set noget ydre.

Jeg er ikke populær, når jeg skriver til jer „om at holde orden på jeres værelse“, lige så lidt som jeres mor er det, når hun alt efter tålmodighed og temperament beder om, formaner jer, snerrer eller trygler jer om at være lidt ordentligere: – „Du ved, jeg har sagt det hundrede gange, at du skal gøre dit værelse i orden, inden du går; du skal samle kjolerne op fra gulvet, – og så skal du forresten ikke rede seng på den måde, at du glatter lidt her og der og lægger et tæppe over bulkeriet“. (Har du hørt lektien før?)

Vi ved alle så svært godt, at der egentlig kan være så hyggeligt på værelset, når det er ryddet og i orden, men vi ved også, at det er ret kedsommeligt at samle op, lægge sammen, glatte ud, bære bort, stuve hen, rette op, stille på plads – og så begynde forfra.

Der gik en gang en sød lille gammel dame og

hjalp mig her i huset. Vi holdt alle af hende, hun var en af vore egne, og hun sagde mange kloge mennesketing. Engang sagde hun til mig (der ikke af naturen er ordentlig, men som slider hæderligt for at være det): Man skal gøre det til en sport kun at have de ting, der skal lægges på plads, een gang i hænderne“. Hun mente med det, at har jeg f. eks. en bunke tøj, der skal op i et skab på første sal, så skal jeg ikke først smide den op i en stol til bedre lejlighed, derefter lægge den ud på trappen og så til sidst, når jeg alligevel skal op, bringe den den sidste vej. Jeg skal bringe det lige op med det samme. Rådet er godt, Jeg tænker tit på det, lever ikke altid op til det, men glemmer det ikke, og det er jo straks noget.

Jeg kunne tænke mig, at BP har taget denne sådan set mindre betydningsfulde paragraf med, fordi man ofte ser, at mennesker, der har vænnet sig til at leve i rod og uvejsomhed, også sjusker og roder med deres liv. Mens til gengæld mennesker, der træner sig op til orden, også synes at have fået orden i deres liv og tankegang, de ved ligesom hvilke hjerneskufter, de skal lede i, når der stilles dem et spørgsmål.

Det er med dette, som med så mange andre ting, nogle er født til orden, andre må slide med det.

Orden kan drives ud i karikatur. Der er særlig en husmoderlig type, der er så ordentlig, at den gnider og polerer al hygge ud af hjemmet, der ser ud, som om det kun er til stads, og der er evig gennemtræk fra åbne vinduer, som om gæsterne var ufriske. Der er modsætningen, bohémen, der lever i rod og tilfældighed, og alligevel har det vidunderlig hyggeligt. Men de allereste af os er aldeles almindelige mennesker, som skal finde en ganske almindelig ryddelig midelvej – og det kan vi godt gå i gang med tidligt.

Sparsommelighed har selvfølgelig *noget* med orden at gøre. Man skal for at være sparsommelig, have orden i sine pengesager, vide hvad man har brug for og ikke bare strø penge og portemonnæer og mønter om sig. Den sparsommelige lægger en plan og tænker på fremtiden. Der er måske i morgen brug for en gave, et par strømper, et nyt stykke lejrudstyr. Børn i dag har flere penge, end de havde før, får flere, tjener mange, og man er ligeså lidt populær, når man taler til jer om sparsommelighed, som når man mumler noget om orden. Det ved jeg vældig godt.

Der står i en dansk spejdersang om lovens bud, at du skal være „sparsom, selvom du har råd“. Det er meget fint skrevet. Det betyder, at selvom jeg har pengene, har råd, behøver jeg ikke bruge dem. Det betyder, at jeg tænker mig om, *den* nederdel kan udmærket godt bruges lidt endnu – selvom jeg har set en dødsdart en i et vindue – måske er det noget helt andet, jeg virkelig har brug for om lidt. *Eller* det endnu bedre, som har med hjælpsomhed, med menneskelighed og kammeratskab at gøre, (sådan som vi før har talt om det) måske skal jeg hjælpe andre? Min lille bror trænger til sko, han

er for lille til at jobbe selv, og det vil hjælpe hjemme, hvis jeg giver ham dem. Min gamle tante trænger så svært til en ny kaffekande, og der er længe til jul o. s. v.

Den, der puger sammen til sig selv og bare for at *have*, kalder vi en egoist, en gnier. Men den sparsommelige vender blikket udad og sparer til andre.

Hunden skæver til mig. Har jeg set kødbenet, det glatnavede, som han udmærket godt ved, han skal lege med andetsteds? Kan han håbe, jeg er så optaget af at skriveklapre, at jeg ikke ser det? Han kan lære, at hver ting har sit sted.

Men han kan ikke lære sparsommelighed, hans lille hundeforstand rummer ikke viden om, at han kan gemme søndagsstegens ben, han frådser umådeholdent i dem. Til sparsommelighed hører der menneskekløgt og menneskehjerte.

Ja ja, bitte venner, nu er det sagt og skrevet, og jeg er herefter *ikke* populær i patruljekredse, til I hører fra mig igen!

Hav det godt!

Annesofie

Gå rigtigt i mørke:

Pas på dine kammerater – og pas på dig selv

På landevejen er „sorte mennesker i mørkekammer“

Alle gående skal vide, at de kun går nogenlunde sikkert, hvis de går i vejens venstre side, hvis de hele tiden holder øje med trafikken, der kommer forfra (den nærmest kørende trafik), og hvis de i mørke sørger for at være synlige, selv når de kørendes lys kommer fra stor afstand eller er svagt.

Vi vil se lidt på det sidste punkt. Der er ingen tvivl om, at de moderne forlygter, som biler og motorcykler er forsynet med, kan lyse en vej op, så det batter. Og går der et eller flere mennesker i vejsiden, får man også øje på dem, hvis de da ikke er kul-sort.

Men faren består deri, at disse fortrinlige lygter skal blændes ned meget ofte, fordi der kommer modkørende. Og når lygterne er nedblændede, bliver der nemt et uoplyst felt et stykke fremme på vejen, populært kaldet „mørkekammeret“. Og her lurer faren, hvis ikke der er mulighed for, at et par vildfarende stråler fra de nedblændede lygter, eller lidt refleks fra

kørebanelen – eller et par månestråler, eller hvad det nu kan være – bliver tilbagekastet fra noget lyst på den gående, et hvidt lommestørklæde f.eks.

Hvorfor ikke lige så godt først som sidst sikre sig ved at bære noget lyst, noget som netop bliver taget på med det bestemte formål at blive set. Det er tindrede dumt at overlade noget til tilfældet, når det gælder trafik. Også noget så tilsyneladende bagatelagtigt som at bære noget lyst. —

Trafikanten

Eller brug reflexbånd!

Røde reflexbånd kan købes på autoværksteder. De er selvklæbende, og kan anbringes på papskiver eller klister på rygsækken eller tværsækken. Papskiverne, som forsynes med en snor, kan let anbringes i spejderhatten, i bæltet, bagpå frakkekraven eller hænges i skulderstropperne.

Ideen er fin til dem, der vandrer på landevejen i vintermørket. — Vi har lånt den hos FDF.

Har du fået rød baglygte på cyklen?

Nu kan man få NEFA baglygter, svarende til de velkendte forlygter. Den leveres med en holder, der med en skrue kan monteres bagskærmen.

En fordel ved denne baglygte frem for de sædvanlige er, at den fungerer uafhængigt af, om du er i fart eller holder stille. Du vil i alle tilfælde være tydeligt markeret i forhold til den bagfra kommende trafik, og det er jo nu engang den farligste for os cyklister. ...

De samme baglygter kan iøvrigt være særdeles velegnede til at markere poster under natløb m. v., men det er straks en anden historie.

Sådan er *det* — her i Vestgrønland ...

EN HILSEN til pigespejderne i Danmark
fra NAVARANA troppen,
UPERNAVIK

Det, som I spejdere i Danmark sikkert er mest interesserede i at høre om fra os i den nordligste by på Vestgrønland, er vel nok om tilværelsen og livsvilkårene, der former sig så ganske anderledes end her i Danmark. Jeres spejderarbejde er ældre, bedre organiseret og mere effektivt end vort, så der tror jeg ikke, vi kan lære jer noget, men mere hyggeligt end her, tror jeg ikke, det så let bliver.

*Flyv med til Grønland en varm majdag —
det er stadig vinter hos os.*

Flyver man en dejlig dag mod slutningen af maj, hvor skoven er sprunget ud og kornet er begyndt at spire på marken, for at nå første forbindelse til Upernavik, rejser man til en koldere vinter, end man kender i Danmark. Endnu ligger sneen meter-tykk, og der er ikke antydning af plantevækst.

Det, der falder en dansker mest i øjnene, er landets størrelse og barske nøgenhed. I mange timer kan man sejle langs kysten uden at se antydning af menneskers værk for at komme til den næste by, der blot ligner en samling sommerhuse strøet ud over en skrænt.

Således møder man Upernavik, når man har sejlet ca. 20 timer fra Qutdligssat. Måske kan „Tikeraq“ (den, der kommer på besøg) slet ikke gå ind i havnen, så må passagererne stå af på isen og gå den sidste kilometer. Inde i havnen ligger stedets små kuttere endnu frosset fast i isen, men de skal hurtigt blive sprængt fri, for der er meget, de skal nå i løbet af den korte sommer.

Det er kl. 4 om morgenen — ganske vist står solen højt på himmelen, men alligevel undrer det een at møde ganske små børn helt ned til et par år, og alle byens ældste er også på benene for at modtage første skib, første forbindelse med omverdenen efter en lang vinters afsondring.

*Men i juni smelter sneen og vi bestiger
„Livets Top“ —*

I løbet af juni smelter sneen, og efterhånden skjules klippernes nøgenhed af et slør af grønt. Bitte

små blomster i fine stærke farver ligger som puder på klipperne. Bestiger man Upernavik, øens højeste punkt, „Livets Top“, kan man i det fjerne se indlandsisen, og ellers ligger landet for ens øjne som en række klippeøer, adskilt af havet, der er plettet hvidt af kæmpemæssige isbjerge i de forunderligste faconer, der taler til fantasien.

På land er der ikke meget dyreliv. Til gengæld vrir havet, hvor det meste af grønlændernes føde hentes, af sæl, fugle og fisk. Enhver grønlænder, overhovedet ethvert mandfolk med respekt for sig selv, driver jagt, men her i byen kun som bierhverv, om sommeren sker det pr. båd med påhængsmotor. Der er ikke mange kajaker i selve Upernavik, men på udstederne, hvor fangsten er hovednæringsvej, er kajakken stadig foretrukket, og smukkere fartøj findes ikke. Om vinteren sker det med hundeslæde.

*Sommeren er kort, til gengæld er man vågen
hele dognet.*

Man spørger sig selv, om menneskene overhovedet sover om sommeren, for ligegyldigt hvilket tidspunkt, man færdes på, er der mennesker allevegne. Det er, som om sommeren er een lang dag, hvor man ikke sover, det har man den lange vinter til. Efter en overgangsperiode fra først i august starter den lange nat i begyndelsen af november, og den varer til februar.

Samtidig med mørkets komme afbrydes forbindelsen med omverdenen. Da raser stormene med en helt uhyggelig styrke, så hele huset ryster for vindens pres. Og man ængstes for, at det hele letter. Man sidder da indendørs og hygger sig og venter på, at lyset skal komme, og at isen skal lægge sig over havet, så man kan fare af sted over det med hundeslæde og få forbindelse med udstederne igen. Man skal klædes godt på til en sådan tur i 30 graders kulde. Her er det havet, der forbinder menneskene, og landet der adskiller dem. Den lange dag begynder igen først i maj, og da begynder isen så småt at bryde op.

Sådan lever vi i Upernavik. Masser af mennesker samlet sammen i små huse.

Der er ca. 800 mennesker i Upernavik. Kikker man ind i de ofte utroligt små huse, vil man synes, der bor en skrækelig bunke mennesker i dem, idet alle familier er meget børnerige, og ofte bor bedsteforældre eller andre slægtninge der også. Men det generer nu ikke, for det har man været vant til fra de ældste tider, at der er kneben plads.

Der er rigeligt at lave for de store piger med at hjælpe deres mødre med vask og rengøring og pasning af mindre søskende.

Selvom der er elektricitet i byen, har den almindelige mand ikke moderne hjælpemidler. Husene fyres op med kul, og en kulsæk er tung, når den skal bæres på nakken. Vandforsyningen er et kapitel for sig, idet alt vand skal hentes fra havet i form af bræis. Om sommeren sker det med isbåden, der sejler ud og lassoeer isstykker, som hugges op og fordeles rundt i byen, bl. a. i de kommunale iskasser, hvorfra de fleste selv må slæbe dem hjem og smelte dem for at bruge det til madlavning og vask.

Om vinteren må man håbe, at et isbjerg vil være så venligt at strande i byens umiddelbare nærhed, hvor man kan køre ud med lastbil, for det er både besværligt og dyrt, hvis det skal ske med hundeslæde. I overgangstiden, hvor man hverken kan sejle eller færdes på isen, må man simpelthen ned-sætte sit vandforbrug til et minimum.

Det er klart, at man under sådanne forhold ikke kan præstere den samme renlighed som i Danmark, og man må beundre dem, der til trods for disse vanskeligheder kan holde det hele skinnende rent.

Vi er 30 blå spejdere i Navarana-troppen.

Og her i denne by er vi så ca. 30 blå pigespejdere. Den nuværende trop har kun eksisteret i 2 år. Det mærkes tydeligt på arbejdet, at alt er så nyt, både ved manglen på kvalificerede førere og på materiel. Både håndbøger og uniformer er først nu ved at blive hvermands eje. Vi mangler også det præg, som egne lokaler ville kunne sætte over arbejdet, men vi er glade for, at vi må benytte skolen.

Der sker ikke så meget her i byen, der kan optage

de unge, og det er rørende at føle pigernes glæde ved at komme til moderne.

Tropen hedder Navarana efter Peter Freuchens første kone, der ligger begravet på kirkegården. Der er 3 patruljer: Nanok (isbjørnen), Tugto (rensdyret) og Ukalek (sneharen). Vi har patruljemøde hver uge og tropsmøde en gang om måneden. Vores julegood-turn gjaldt alderdomshjemmet, hvortil vi bagte småkager, lavede dekorationer og optrådte. Nytårsparaden foregik i en skrap storm, og under sådanne omstændigheder er det svært at virke imponerende.

En „Thinkingday“ med en brat og dramatisk afslutning.

Al verdens pigespejders dag var et par piger fra hver patrulje klædt ud som repræsentanter for de forskellige lande. Det fik en ret dramatisk afslutning, idet distriktslægen lige pludselig dukkede op og bad os hjælpe sig, da der dagen før var blevet skudt en isbjørn, hvoraf kødet var fordelt over hele byen. Det viste sig nu at kødet indeholdt trikiner, som kan give en alvorlig sygdom, hvis det ikke bliver destrueret ved grundig kogning. Spejderne blev nu bedt om at give besked i alle hjem om, at kødet skulle koges grundigt, og hvis nogen havde spist deraf, skulle de melde sig på sygehuset og få amerikansk olie!!

Til basaren var salen så propfuld, at de agerende ikke kunne komme op på scenen.

Årets højdepunkt blev dog basaren, der skulle skaffes penge til huse. I lang tid havde vi haft travlt med forberedelserne, og vi fik megen hjælp udefra, således at vi kunne åbne en tombola med 300 gevinster, foruden en masse ting til fiskedammen, der foruden havde vi mælkebar, cafeteria, skydetelt og lykkehjul.

Basaren startede med en underholdning på 3 kvarter kl. 3 lørdag eftermiddag. Tilstromningen var så overvældende, at det nær havde taget pippet fra os. Desværre var de lokaler, vi rådede over, ret dårlige (gammel bestyrerbolig, nu ungdomsklub). Salen var så propfuld, at det var umuligt for de optrædende overhovedet at komme til scenen. Inden kl. 18 var tombolaen udsolgt, samt fiskedammen og mælkebaren tømt. Vi sank udmattede om på den første den bedste stol og anede ikke vores levende råd, for det var jo egentlig meningen, at det hele skulle køre til klokken 23. Vi fik så stablet et amrk. lotteri på benene og måtte give vort underholdningsprogram en gang ekstra i løbet af aftenen, og

da det hele sluttede, kunne vi i sandhed sige, at vore anstrengelser var lønnet godt. Der kom over 2000 kroner ind, og således fik vi lidt hårdt tiltrængt kapital.

Året sluttede med Sankt Hans-blus. Det var et stort og flot bål, og kommunalbestyrelsesformanden holdt tale for os, og vi sang mange sange, men desværre har et bål i strålende solskin ikke helt den samme betagende virkning som i en tusmørk sommernat.

Vi er meget glade for vort spejderarbejde her, især da der hidtil ikke har været gjort noget særligt for de unge, er det et værdifuldt indslag i byens liv.

Hermed en hjertelig hilsen til jer kammerater under varmere himmelstrøg.

Else Jensen,
patruljefører, „Tugto“.

Vær med i HUSOHAVA-løbet til Grønland

Når du tænker på Grønland — ser du så ikke is og sne for dig? Du kan måske endda mærke frosten bide i kinder, tæer og fingre? Har du prøvet engang, når det er allerkoldest herhjemme en februardag, at glemme din hue eller vanter? Uf! Ja, det var væmmeligt, ikke?

Men mange grønlandske børn ejer virkelig ikke sådanne nødvendige ting til at holde kulden ude, og derfor har danske pigespejdere besluttet, at vor afskedsgave til Dronning Ingrid, når vi nu om kort tid desværre er nødt til at sige farvel til dronningen som Fællesrådets dygtige og trofaste formand, skal være en gave, der varmer de grønlandske børn — en sådan gave vil også uden tvivl varme dronningens hjerte.

Men du må i gang nu! For der er ikke megen tid. Dine strikketøjer skal være færdige, presset og syet smukt og solidt sammen til den dag i slutningen af marts, hvor din fører har bedt om at få dem, så hun kan sende dem afsted.

Tænk på de store pakker med dejlige, lune, kønne ting, som skal tage turen op til det nordligste Danmark og bringe glæde blandt mange, mange børn deroppe — som en hilsen fra blå og grønne pigespejdere her nede!

Gløder du for sagen? Så slå op endnu engang og kil på... Strik HUer, SOkker, HALstørklæder, VANter, det bedste, du formår, og vær dermed deltager i HUSOHAVA-løbet, et enestående spejderløb, som kan begyndes og fuldendes i din egen dagligstue, om du vill! Vi er alle med! ALLE RET... og vrang!

Spejderhilsen!

Strik.

februar i naturen

- mange har den ide, at naturlivet er dødt i vintermånederne. Det passer ikke. Der skal mange ting, som netop er karakteristisk for vintertiden. Her er nogle få eksempler:

nordens takvinge

spækekåbe

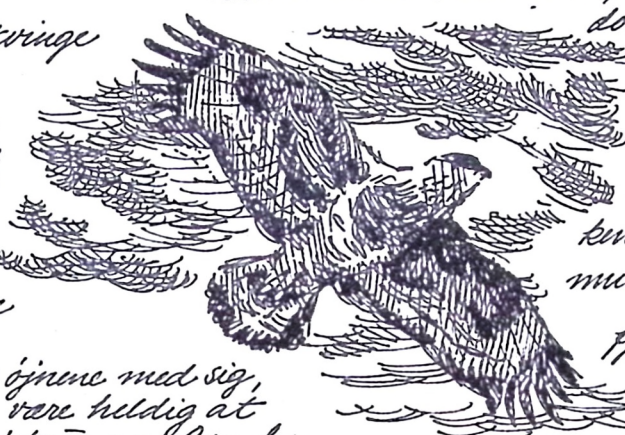
- har man øjnene med sig, kan man være heldig at finde insektpopper. Ovenfor ses to sommerfuglepupper...

dompap

snespurv

Mange fugle er på besøg i Danmark fra nordligere egne. Der er blandt andre troldanden, silkehalen, grønskeen, vindrosten, dompap og snespurv

Vintermuscågen er også på besøg nordfra. Den kan kendes fra den alm. muscåge på de fjerbeklædte træer...

barkskadning

Øjnene har ikke megen føde i denne tid. Tit må de adle barken af træerne, og de er glade for, hvad der blir lagt ud til dem i denne tid.

Patrulje- HJØRNET

IMPRÆGNERING

Kunne du ikke tænke dig at prøve imprægnering af din vindjakke eller lejrforklæde, så det bliver vandtæt? Det er kun almindelige vaskestoffer, der er velegnede til det. Her er fremgangsmåden, men den skal følges nøje, ellers kan du lige så godt lade være. Materialet skal være renvasket. (Se i Pigespejderbogen om vask side 148).

Læg vindjakken eller det du vil imprægner i en stærk sæbeopløsning. Der skal bruges 2½ dcl. sæbspåner til 10 liter blødgjort vand, og sæben skal være pisket fuldstændig ud inden tøjet kommes i. Tryk det

godt igennem i opløsningen og læg det til afdrypning. Derefter skal det skylles igennem i en blanding af 8 pct. eddikesur lerjord (apoteket) og vand. Brug 4 dcl. til 2 liter vand. Nu skal det igen trykkes godt igennem opløsningen, hvorefter det skylles grundigt i mindst tre hold rent vand, vrides og hænges til afdampning. Inden det er helt tørt, vrides det ind i rene klæder, og det stryges let fugtigt. Hvis der er hvide skjolder på tøjet, er det tegn på, at skylningen ikke har været grundig nok, og disse skjolder vil mørne tøjet, — så prøv nu at gøre det godt, og glæd dig så til at prøve virkningen i regnen.

Prøv dette med patruljen:

Kender du billedsporing?

Den, som laver denne form for sporing, må kunne bruge øjnene og have gode iagttagelsesevner. Desuden må hun kunne tegne nogle enkelte skitser af ting, hun ser i naturen. Det kan være toppen af et træ, en morsom træstub, en bro el. lign. Brug en almindelig ulinieret kladdeblok, sort blyant, farveblyanter og viskelæder. Farvelægges tingene, så de ligner originalen mest muligt, bliver legen lettere.

På første blad tegner du spor nr. 1, f. eks. 2 popler. Gå så hen til poplerne og find noget nyt til nr. 2. Tegn det, og gå så derhen. Find det, som du vil tegne som nr. 3 o.s.v. Afstanden mellem de ting, du tegner, kan varieres, det afhænger af, hvor langt du kan se, og hvorledes terrænet er. Billedsporingen passer bedst til fuldt dagslys.

Skal flere patruljer gå efter samme spor, kan du kopiere hver tegning på et nyt stykke papir, så alle patruljerne får nøjagtig den samme skitse. Tegningerne bør nummereres. Billedsporing kan laves hele året, og kan varieres utroligt.

Vælg noget karakteristisk i terrænet.

Vi har hørt nogen sige —

Good-turns - det er bare til jul!

Kan man da lave good-turns hele året? — ja, det var egentlig det bedste. Det er gået så galt i nogle patruljer (har jeg ladet mig fortælle), at patruljerne slet ikke havde nogen julegood-turn! De sagde, at de „kunne ikke finde på at gøre no'et for no'en“. Jeg måtte også have fat i mit allerstørste hørerør for at kontrollere, om det virkelig var det, de sa'!

Der er så meget, vi kan. Spørg blot sundhedsplejersken eller sognets sygeplejerske. Der optræder så mange små situationer, hvor vi kan gøre nytte. Når vi får god besked, kan vi godt vaske blevask tre gange om ugen hos fru Olsen, der ligger endnu efter nr. 4. Vi kan køre med lillebror. Vi kan rejse os i sporvogne og busser (stadigvæk, ja, vi kan!) Vi kan hjælpe ældre folk over gaden, og det behøves i de store byer mere end nogensinde. Vi kan pumpe mors cykel, når vi mærker, hun skal skynde sig. Vi kan møde op præcist til spejdermoderne (det gør vi forresten også for vores egen skyld) og betale vores kontingent rettidigt. Vi kan tomme skraldespande, vaske op, tørre og stove af, skrælle kartofler, kobe ind, la' vær at slikke... ih, hvor vi kan meget i 1965.

Og vi kan synge i vores patrulje. Og nu har vi fået lov til at komme og synge på alderdomshjemmet en ½ time for det sidste spejdermøde i hver måned. Fædrelandssange og et par salmer, som vi over til moderne. Vi glæder os over, at vi kan, når vi vil.

Mange hilsener fra Krudtuglerne.

Vi kan glæde een, vi kender, med en blomst — eller bare huske at sige tak!

Fra Spejderbladet har vi fået dette lille internationale optrin, som I måske kan bruge i patruljen. Hvis I synes, det er for kort, kan I selv digte det længere:

SORT OG HVIDT

Handlingen tænkes udspillet ved et mindre lejrbål under en international lejr et eller andet sted i verden.

Piger fra mange lande sidder omkring bålet og synger f. eks.

Cuckaburra

Dona nobis

Stand the storm

„det gule tillæg“ nr. 91

„det gule tillæg“ nr. 93

„det gule tillæg“ nr. 102 eller

en anden negro spiritual, helst med musikledsagelse.

— — —

Pludselig kommer Bokti fra Afrika ind i hvid uniform med grønt bælte og tørklæde — holdende en mus i halen.

Dorte (Danmark): Hej, Bokti, hvad har du der?

Bokti: En mus, den er lækker, ikke sandt, den skal nydes med anstand, som I siger — min mave bliver hvid af fryd over den. — Jeg har selv fanget den, den skal smage.

(Hun rister den over ilden på et spid.

Dorte: Fy dog, det var ikke rart.

Bokti: Rart eller ej, det smager vidunderligt.

Dorte: Må jeg så ikke lige bede om en chokoladefro.

Bokti: Hvor gammel er du egentlig, Dorte?

Dorte: 16½.

Bokti: Nå, så skal du vel snart giftes, når du er så gammel. — Hvad skal din far have i brudepris for dig?

Nu skal jeg
fortælle dig,
hvad der smager
godt — —

Dorte: Undskyld, men hos os køber man altså ikke sin kone. Og iøvrigt er jeg ikke forlovet, det kan man tids nok blive. — Jeg har nok hørt om, at kvinderne blev solgt i Afrika, men jeg troede egentlig, det var i gamle dage. — Jeg synes, det er en rædsom skik.

Bokti: Sikke noget sludder, det er bare noget, du siger, fordi alle pigerne hjemme hos jer er så dovne og grimme, at ingen gider betale noget for jer. — Nej, — nej, det var ikke pænt sagt, lad mig hellere se nogle af alle dine billeder hjemmefra, som du lovede at vise mig.

Dorte (tager nogle billeder frem og beskriver): Det er altså far og mor og vores hund, Vimmer — og lillebror i bad og min ny cykel og tante Susanne og onkel Peter på scooter. Og her er bedstemor i De Gamles By og Radiohuset og hotel Europa.

Dorte (ser op og betragter Bokti og fortsætter): Hvorfor ser du så underlig ud i ansigtet, er det ikke flot?

Bokti: Hvorfor sidder alle de gamle mennesker der, de ser ikke så glade ud.

Dorte: Det er jo det med bedstemor i De Gamles By. Du forstår, når folk bliver gamle hos os, så kan de komme ind og bo der og blive passet.

Bokti: Jeg synes nu, det ville være rarere for bedstemor at bo hos jer, så kunne du da hjælpe hende. Min bedstemor bor da hos os, og hun ser så glad ud, — ikke bedrovet som de mennesker der.

— — — Men, hvad er det, du har der? (peger på Dortes bælte).

Dorte: Er du vild, det er mit lykkedyr, er han ikke sød? Ham har jeg altid med. — Nej, tænk, der var engang, da jeg var til eksamen, og vi havde sådan en skrap lærer til vagt, alle lykkedyr blev samlet, han sagde, det var legetøj. — Så jeg fik naturligvis tg — ja, det gjorde flere af de andre også.

Bokti: Sådan noget havde man også i gamle dage hjemme hos os. Det kaldtes fetischer. Det kunne være en sten eller et stykke slangeskind. Men da vi blev kristne, brændte vi alle sådanne ting, for nu beder vi til Jesus, og han hjælper os, det gjorde de døde ting ikke.

En af de andre piger i flokken griber ind:

Lad os nu få en sang, nu har I snakket længe nok. Bokti, kunne du ikke tage og lære os „Mester Jacob“ på hausa.

Bokti (instuderer som kanon):

Malam Jakob,
tasi dai,
abaku di gwoldi,
tam, tam, tam.

Eva neger

Kløverspejdere på skotlandsfærd

Vi var 8 fysisk handicappede spejdere fra Sct. Georgstroppen med 8 hjælpere, som var inviteret til Skotland fra 19. til 27. juni.

Vi fløj til Prestwick med SAS og blev modtaget med sækkepibemusik, spillet af en ægte skotte i kilt og med sølvspænder og kniplingspynt ved ærmer og i hals.

Men vi skulle videre og startede på en to-timers buskørsel gennem det dejlige skotske landskab til Lamington ved Biggar, hvor Opportunity House lå, et stort gammelt hus med mange døre og trapper, og mange muligheder for at gå forkert.

I Opportunity House mødte vi 7 skotske kløverspejdere og deres hjælpere, og vi havde otte dejlige dage sammen. Vi malede tørklæder og porcelænen og kørte ture i den nærliggende park med en malerisk og spøgelsesagtig ruin af et mindre herresæde med

ridestalde, portnerbolig, gartnerbolig m. m., alt i ruiner, men de skønneste blomster groede frit og utæmmede i parken.

Vi havde picnic ved floden en lidt kølig, blæsende dag, men vi fik lavet mad over bål. Nogle var ude at soppe – jo, det kan lade sig gøre at sidde i sin kørestol og soppe – og hjemturen gik med rysten og bæven hos nogle på grund af en stor flok køer, som absolut skulle være hvor vi skulle køre.

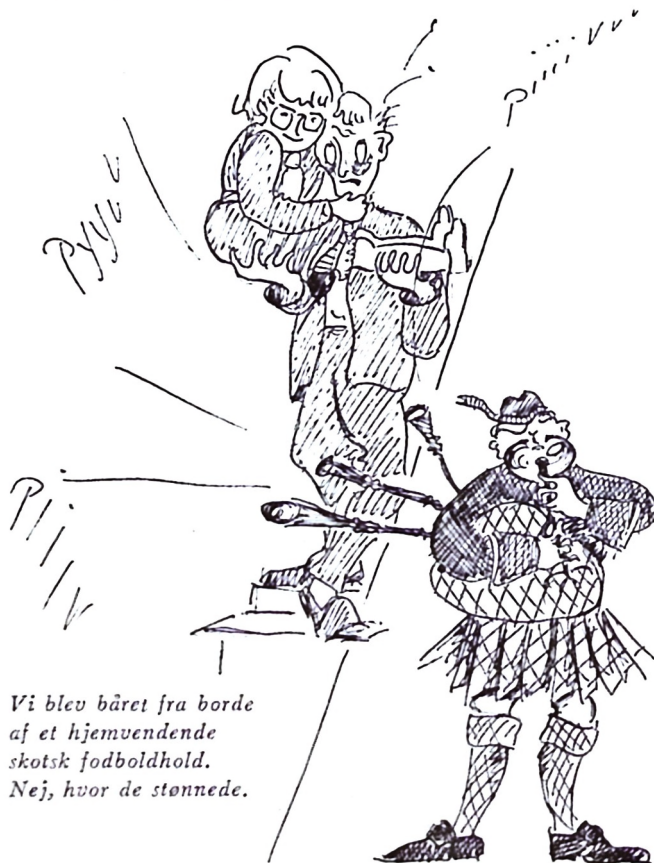
Vi var ude på et par dejlige, lange ture, bl. a. til Glasgow, hvor vi blev modtaget af gamle kendinge og fik nye venner. Derfra kørte vi gennem den smukke skotske natur rundt om Loch Lomond og Loch Long til Helensborough, hvor en trop modtog os til et meget fint arrangement. Bordene var dækket med alskens herligheder, bl. a. en kæmpekage, overtrukket med hvid glasur og dekoreret med rødt: Velkommen. Et par spejdere dansede den meget krævende sværddans for os, meget dygtigt og graciøst.

Edinburgh besøgte vi en anden dag, og også her mødte vi mange gamle venner, vi var på sightseeing og shopping, og en seniorspejder, som skulle tage et duelighedstegn, havde fået udleveret en sum penge, og hun skulle så stå for aftensmaden, og hun havde tryllet med sine penge og fået et virkelig dejligt traktament ud af det.

Vi besøgte også Trefoil School. Det er en kostskole for fysisk handicappede børn, ledet af spejdere, og her, som overalt, blev vi modtaget med enestående venlighed og gæstfrihed.

Vi havde en dejlig tid i Skotland. Ofte sad vi om aftenen ved den åbne kamin, gæster kom og sang for os og viste film, eller vi havde selv dansk aften, og Sct. Hansaften fejrede vi med bål i baghaven.

Den sidste aften var vældig festlig. Hele dagen havde rygtet gået: Vi skal have haggis i aften. Haggis er en skotsk nationalret, og når den bliver lavet, må man ikke komme ud i køkkenet, og der blev lavet sjov og drilleri med os om opskriften. Vi fandt dog ud af, hvad der kommer i retten, så vi turde godt spise den. – Vi blev kaldt til bords, og da vi

Vi blev båret fra borde af et hjemvendende skotsk fodboldhold. Nej, hvor de stønnede.

sad godt bænket allesammen, blev haggis'en „pipet in“. Først kom en meget smukt klædt skotsk sækkepiber, ja, dragten var virkelig smuk med store sølvsmykker, kniplinger, kilt, laksko, han sækkepibede så det var en lyst. Så kom Skipper svingende en mægtig køkkenkniv, dernæst Fergie med et fad med en rygende varm haggis, som blev stillet på bordet foran Skipper. Meget højtideligt reciterede hun et digt af Robert Burns, og ved slutningslinien: Give them haggis... jog hun sin kniv i den lille haggis.

Nå, haggis viste sig at smage dejligt med kartoffelmos og grøntsager, og til dessert fik vi jelly med creme, og vi fik æblecider at drikke, og det er en llllllllllllbitte smule alkoholisk.

Efter måltidet fik vi mere sækkepibemusik, og derefter sang og legede vi til langt ud på natten. Vi havde haft nogle korsstingsbroderier med som gaver, og de blev delt ud, vi fik te og shortbread og fortsatte med at feste. Skotterne går aldrig i seng den sidste nat, de er i lejr, men vi måtte være fornuftige, vi skulle op klokken 4 næste morgen, så da klokken blev 2, gik vi til ro.

Humøret var højt, da vi mødtes klokken 4 om morgenen, men det dalede jo efterhånden lidt ved tanken om afsked og hjemrejse, for vi kunne godt have fortsat lidt endnu, men bussen ventede, vi tog afsked og drog hjem – en dejlig ferie i Skotland var slut.

Grethe Jo, Silkeborg.

28 spejdere fra Nørblingtrop i lejr i Skotland

Troppen var indbudt af hr. og fru Mackay på godset Enterkine ved Ayr i det sydvestlige Skotland. Gæster i lejren var også spejdere fra Ayr og fra Dalmellington, en lille by udenfor Ayr.

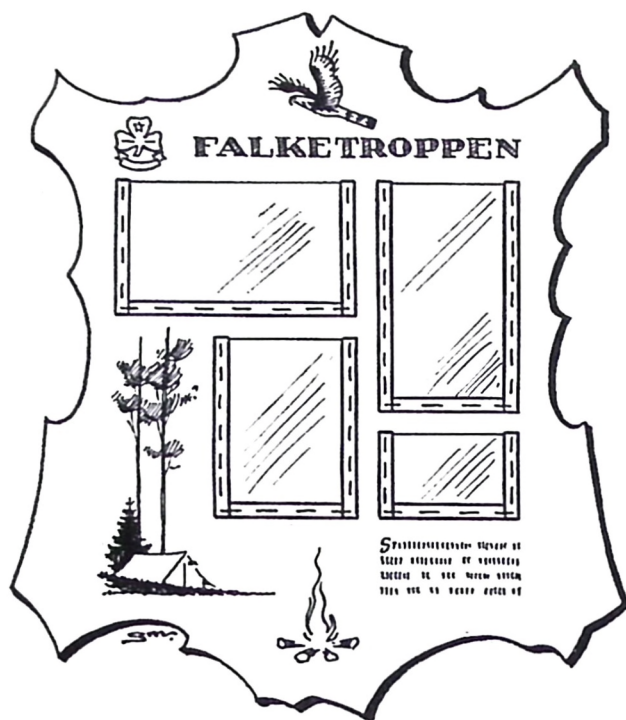
Vejret var ikke det allerbedste, men det havde vi slet ikke tid til at lægge mærke til. Hver dag bød på sin store oplevelse – den største var vel nok turen med tog gennem højlandet til Fort William. Den dag var vejret godt, og turen blev en helt uforglemmelig skønhedsoplevelse. Et 16 mand stort sækkepibeorkester gæstede lejren, der var arrangeret en stor fest i godsets kornmagasin, der var ture til Edinburgh, til gamle slotte og smukke landskaber og meget mere.

Vejret tillod ikke et eneste lejrball, men om aftenen hyggede man sig i det store telt, der var rejst på pladsen. Til lejrens morsomme minder hører

den ko, der på det helt rigtige sted blandede sig i de danske spejders opførelse af „Hvad fatter gør“.

Nørbling trop havde folkedragter med og dansede folkedanse til Meises harmonika-akkompagnement ved flere lejligheder. Den sidste aften i teltet blev festlig, selv om den var præget af vemod. Med en let omskrivning af Robert Burns tolkede Meise Nørbling tropes glæde over indbydelsen til igen at gæste Enterkine efter de glade dage i 1962, – der blev sagt tak så vidt, som ord nu engang formår, – sangen lød ikke helt så klar som vanlig – alle spejderne var mere eller mindre ru i mælet. Den sidste formiddag plantede Meise et træ i nærheden af lejrpladsen – det siges at gro godt og skal hedde Meise træ, – det er morsomt for spejderne at tænke på, at der er blevet lidt tilbage efter dem der, hvor de har haft det så dejligt.

Lad os lave noget, vi kan bruge i troppen

En opslagstavle og nyhedsspreder

De fleste troppe har sikkert en eller anden form for opslagstavle. Har I ingen, er her en idé også til en god form for udnyttelse af den.

Vælg en plade så stor, at der er god plads på den. Den kan laves af blød masonit, der skæres ud i den ønskede størrelse og facon. Tavlen deles nu op i forskellige nyheds-„rubrikker“, f. eks. 2 store og 2 små. Rubrikkerne indrammes af læderstrimler (husk kun på de tre sider), eller der anbringes trekantede læderhjørner (som på et skriveunderlag). Meddelelserne skal sidde på karton, der passer i størrelsen inde bag et lille „vindue“ af svær plastik eller andet gennemsigtigt materiale.

Tegn først på pladen, hvor I vil have de forskellige rubrikker, klip skindrester ud til hjørner eller rammer, bor små huller (til at sy i) og dekor

tavlen med farverige tegninger eller udklip. Giv pladen klar lak. „Sy“ læderhjørnerne fast med metaltråd og sæt så svær plastik (eller et andet gennemsigtigt materiale på). Det skal være stift og holdbart og nemt at skifte ud.

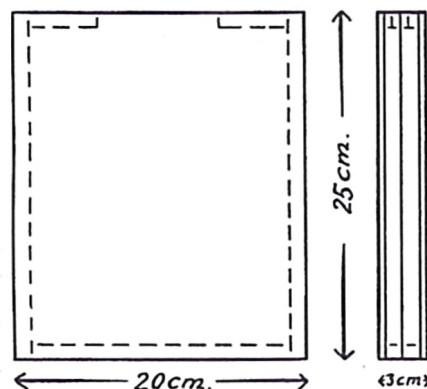
Hvad skal vi så sætte på opslags-tavlen?

Vi udnytter alle muligheder, ingen rubrikker må stå tomme. I den ene rubrik sætter vi f. eks. en idé til en leg, i en anden forslag til en patruljetur. I en tredje sættes alm. meddelelser, og måske er der en lille en, der passer til et vers, græk el. lign. Det kan også være, vi skal lære ordene til en ny sang. Jeg er helt sikker på, at alle spejdere er ivrige efter at læse alt, hvad der står i de små rubrikker. Skift meddelelserne ud en eller to gange om måneden. Mange tanker vil

nå ud til alle spejdere. Der er sikkert mange flere ting, der kan få plads i troppens nyhedsspreder, men det kan I sikkert nemt finde ud af.

De ting, der sættes i, klæbes på karton og samles i en kasse, de kan måske anvendes igen. Det skal jo være gode ting, der er værd at læse og gemme.

EN FORSLAGSKASSE ELLER IDEKASSE

2 STYKKER
KRYDSFINER
5-6 MM. TYK
OG 1 M.
TRÆLISTER
1 CM. BREDE
MED
HÆNGSLER,

AFRUNDEDE
HJØRNER -
PUDSET MED
SANDPAPIR
OG
DEKORERET.

En lille kasse, f. eks. 20x25x3 cm, dekorerer med en tegning. Heri kan alle lægge forslag og ideer til moder, ture, lege; det må også gerne være noget, man er utilfreds med og derfor har et bedre forslag til. Kassen tømmes en gang om måneden, helst inden troppemødet, så tingene kan bekendtgøres.

Ruth, Nyk.

Indholdsfortegnelse til „Pigespejderne“

for årgang 1963 og 1964 kan rekvireres gratis på Korpskontoret, Lunds-gade 6, København Ø.

et ikke på tide at
fikse uniformen op

Redigeret af Paw

REKORD??

Nyborgspejderne samlede 6.000 flasker i oktober måned og de blå i Ringe og Gislev 10.000 kg aviser. Det må da vist være rekord!

SÆTTERNISSE PÅ SPIL

I Herning er spejderne ikke husvilde mere. De er rykket ind på Horsens Avis, hvor de er i fuldt sving med at give redaktion og sætteri en tiltrængt oppudsning. Redaktionen har de lavet om til patruljelokaler, og de vil holde tropsmoder i sætteriet og gemme telte i håndsætteriet.

NYT HUS

Roskildespejderne, der har været hjemløse i et helt år, har taget deres nye hus i brug. Den glædelige begivenhed blev fejret med manér, da de med fuld musik marcherede gennem byen til indvielsen.

EN TUR TIL ØSTEN

Kirsten Eskildsen, DDP, og Inge Christensen fra KFUK-spejderne, har sammen med 66 pigespejderforere fra alverdens lande deltaget i en konference arrangeret af verdensforbundet. Programmet for konferencen indeholdt foredrag og gruppediskussioner om Østens og Vestens kulturelle værdier med hensyn til familielivet, fritidsbeskæftigelse, ernæring, klædedragt og familiefølelse, og i forhold til samfundet med særligt henblik på religiøse standpunkter, sædvaner og lign.

Naturligvis medbragte de foruden nationaldragter en god portion viden om danske forhold.

SENIORSTÆVNE I USA

Det blev Ingeborg Olesen og Anne-Grete Gissemand, Jyderup-spejdere, der skal repræsentere danske seniorspejdere på stævnet i Idaho til sommer. Det er de amerikanske spejdere der inviterer, og opholdet varer i seks uger.

LANDET RUNDT

har der i efteråret været afholdt udtagelsesturneringer som indledning til den afsluttende dyst om kongepokalen. I Rosnæs division var det en kongelig dyst, idet alle poster var inspireret af det kongelige bryllup.

Kongeskibet skulle fortojes, der var spørgsmål om Grækenland, der skulle besvares, og der skulle laves rebstige, afsendes lykønskningstelegram og plukkes brudebuket. Vægten af prinsessens bagage skulle bedømmes, der skulle gives førstehjælp til en tilskadekommet tilskuere, og på posten Oraklet i Delfi var det færdigheden i morsealfabetet, der blev prøvet.

Skaridsholm trop, Jyderup, vandt den spændende turnering.

Spejderhjælpen fik 1600 kr. fra én flok

Ellen Marsvins flok fra Nørrejyske division havde i september indsamlet 1600 kr. til Spejderhjælpen ved at passe born, slå græsplæne, gå byærinder o. s. v. De fem piger, der havde samlet flest penge ind, har fået overrakt en lille opmuntringsgave af divisionschefen.

Ved du, hvad man skal gøre?

Giv aldrig den forkomne spiritus

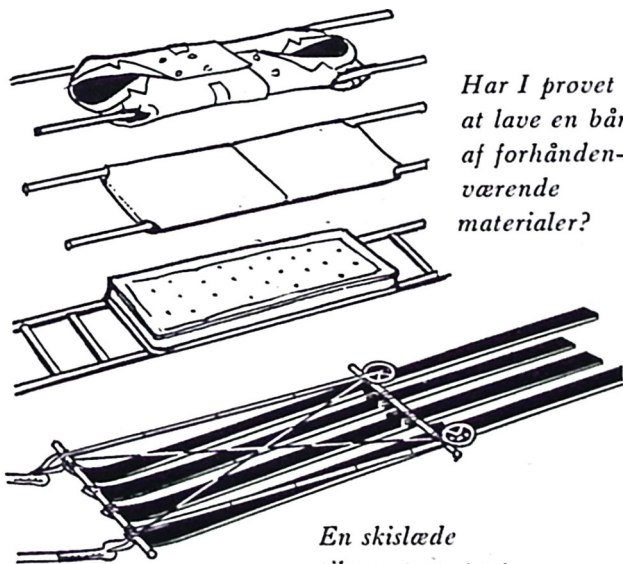
Spiritus åbner for blodkarrene, så de afgiver mere varme, og det gælder netop om at holde på al den varme, patienten har.

Tidligere rådede man til gradvis opvarmning af den forkomne. Nu ved man, at han kommer sig hurtigere ved omgående at komme i et bad, der bliver ved at holde en temperatur på 30-40 grader, noget man jo kan måle med et almindeligt termometer. Patienten skal blive i badet, til han atter er gennemvarm.

Forfrysninger

Overfladiske forfrysninger f. eks. af hånden behandles ved, at fingrene puttes ind i den modsatte armhule. Er det næsen eller ørerne, der fryser, skal man hule en varm hånd omkring det frosne sted. Stærkt forfrosne fødder eller hænder skal mindst opholde sig tyve minutter i varmt vand, før faren er ovre, og man skal ikke begynde førstehjælpen, før man er sikker på, at den kan gennemføres.

Efter Axel Liebmanns Udvidet Førstehjælp

*Har I prøvet
at lave en bære
af forhånden-
værende
materialer?*

*En skislæde
til sygetransport.
Ovenpå lægges presenning
og tæpper el. lign.*

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – bidrag fra læserne modtages gerne.

Danskerne er nogle grise!

FILM OM GRISERI

Danskernes mangel på renlighed har givet anledning til underholdende artikler, og en film – finansieret af et stort sæbefirma. Denne film blev vist på en københavnsk skole.

Ungerne grinede meget, da de så, hvordan wc-kummernes indhold blev skyllet ud til badeanstaltens svømmere. De kendte det hele i forvejen, erkendte det forkerte i tingenes tilstand, men troede vist alligevel ikke det havde noget med deres egen virkelighed at gøre.

Efter filmen snakkede man frit fra leveren om, hvordan renligheden praktiseredes hjemme hos dem.

— Det eneste sted, vi kan vaske os hjemme, er i køkkenet, der er koldere end i et isskab. Sommetider tager vi et vandfad med ind i stuen og vasker os i varmen.

— *Bruger I aldrig en balje?* — Næh, mest et vandfad!

Det er alt for besværligt! Vi er mange hjemme, der skal af sted om morgenen, vi har travlt, så det gælder bare om at blive frisket op i hovedet.

— *Hvor tit skal man gå i bad, og hvor ofte skal man vaskes over hele kroppen?*

Man vasker måske hår en gang om ugen, og så får kroppen måske en tur ved samme lejlighed, men der er ingen faste regler for det.

Ofte er badeværelset brugt som pul-

terrum og karret okkuperet af snavset tøj eller „forskelligt“.

— *Er det almindeligt at skifte undertøj om aftenen?*

Nej, det forekommer vist ikke så tit. En dreng erklærer, at han har fødderne i vand hver aften, men ellers omgås emnet fodvask med diplomatisk hemmelighedsfuldhed.

Stort set retter man sig efter vænnerne i hjemmet, og hvis man ikke som lille har fået indpodet renlighedsregler, gør man, som man synes. Håndvask synes at være den mest udbredte foreteelse, mens praktiske forhold hindrer en i at „gå til yderlighederne.“

Statistikken siger, at hvis danskerne var sparsommelige med sæbe, skulle de bruge 25 stk. om året.

I virkeligheden bruges der gennemsnitligt 9 stk.!!

FOR MEGEN SMINKE — FOR LIDT VAND OG SÆBE

Det er forkert at tro, at pudder skal bruges til at dække „bumser“ og snavs.

En københavnsk skolelæge har udtalt sin uforbeholdne mening om de 12–15 årige pigers brug af kosmetik.

Han udtaler sig på et vist grundlag, eftersom han har daglig kontakt med mange hundrede københavnske skoleelever, og han er rystet over, hvor mange der sminker sig, og hvor få der vasker sig.

Som fortæller for den personlige hygiejne har han flere gange givet eleverne en opsang før morgensangen og opfordret dem til flittig brug af vand og sæbe.

En skønhedsekspert, der sidste vinter underviste de 14–16-årige elever i den rette brug af kosmetik, siger:

— Næsten alle pigerne brugte for megen og forkert make-up. For at skjule „bumser“ dækkede de huden med et tykt lag puddercreme eller lignende, og det er det værste, man kan gøre mod urenheder. De havde fået udtalelserne om, at vand og sæbe er skadelig for ansigtshuden, helt galt i halsen. Man skal vaske sig!

Det er vigtigt, at huden bliver plejet og ikke ødelagt i de unge år. En lille smule kosmetik — men den skal være god — skader ikke en sund hud.

Men sund bliver huden kun, hvis den stadig bliver holdt ren. Altså: Vask den! KFS. (Trafikanten)

HUL I HO'DET

Goddag, mit navn er Vivaldi!"
 „Hva' vil De?"
 „Jeg skulle ha' et stykke ost — hva'
 har De?"
 „Havarti!"

REPLIKKEN:

... men så sagde jeg også til Sanne:
 „Mødeknep eller ikke mødeknep —
 du går med til tante Jonnas fødsels-
 dag — og desuden er der jo længe til
 dennehersens Sankt Georgsdag!"

Kryds for de 11-14-årige

VANDRET:

- 1.—6. Den 22.
februar
9. Ham der sad på
knolden og sang
10. Æt
11. Indskæringer
13. Rude
14. Stedord
15. Farve
16. Rum
18. Indfald
19. Muligvis
(forkortelse)
20. Farve
22. Tidsrum
24. Høstredskab
26. Tidsforkortelse
27. Fyn
28. Stred

LODRET:

1. Reb
2. Protektrice
3. Frederik
d. IX
4. Løb
5. Stjålet
7. Kamp
8. Udseende
10. Bundet
12. Positivt svar
17. Visdommens
fugl
21. Drik
23. Kæle

Løsninger
 indsendes til
 redaktionen
 inden 1. februar
 Der er bogpræ-
 mier at vinde.
 Husk navn,
 adresse og
 alder.

BOGTROLDE

I kan nok huske, at vi i sidste
 nummer af bladet skrev, at det var
 bogtroldeår, d. v. s. bogår???

Vi lovede jer at vise jer bogtrol-
 dene, her kommer de, og så må I se,
 om I kan få lavet nogle.

Hvis I ikke allerede har fundet
 bog, kan I måske nå det endnu.

Bogtrolde kan være af elefantfami-
 lien, eller som disse af pingvinslæg-
 ten.

Der er også en enkelt af mongol-
 slægten, men det skyldes, at han er
 en krydsning mellem en bog- og
 agerntrold (agernhoved).

Nu går vi ud fra, at I har en pose-
 fuld bogkapsler, som er tørret godt.

I har forhåbentlig haft dem lig-
 gende et varmt sted, så de rigtigt har
 åbnet sig.

Vi tager nu de tomme hylstre og
 finder ud af, om de skal være hoved
 eller krop, d. v. s. de vidt åbne skal

være krop, og de mindre åbne kan
 deles til to hoveder. Vi smører nu lim
 eller fernis på den del, vi har valgt til
 hovede, for at farverne ikke skal løbe
 ud. Når limen er tør, kan man så
 begynde at male øjne, der er hvide
 med en sort prik, og derefter rød
 næb. Så skal hovedet klistres på krop-
 pen med hobby-lim, og arme kan evt.
 klistres på. — Bogtrolde kan også stå
 på ski.

I kan også lave „blomster“ af bog,
 hvis I farver undersiden af boghyl-
 strene med stærke farver, evt. med
 en mørkere farvet stribe på „bladene“
 og inderst i kapslen.

Hvis du skal bruge bogtrolde til
 at pynte bordet til fastelavn, kan du
 give dem kulørte hatte på, men de
 kan selvfølgelig også have små flag i
 hænderne til thinkingday og fjer til
 påske, og nissehuer til jul og bade-
 hætter til sommer.

1		2		3	4	5		6	7	8
				9				10		
11	12					13				
14				15				16		17
						19				
20	21			22	23				24	25
26				27			28			

En græsk familie får pakker med tøj og legetøj udleveret. Billedet nederst på siden er fra hovedrengøringen af kirken.

vi er vant til herhjemme, hjalp med at lofte, bære, sætte telte op o. s. v. Lederen af holdet forklarede os, at vi gerne måtte tage imod hjælpen. Det kunne være os en stor hjælp, når vi senere skulle i nøjere kontakt med beboerne. Byen blev for 1½ år siden næsten ødelagt af et voldsomt jordskælv, forårsaget af regnen. Halvdelen af byen blev simpelthen revet bort af et jordskred, og hvis ikke den stedlige lærer havde anet uraad

turde ikke blive boende på grund af faren for nye jordskred. Mange frivillige — især kvinder (mændene var gerne højere oppe i bjergene med deres får) — hjalp til.

Vi deltog i gudstjenesten på stedet, men vi var også inviteret med til fester og afholdt den sidste aften i lejren et lejrball for alle vore venner i landsbyen. 6 græske og 6 danske piger kom ind med brændende fakler, udklædt som årets 12 måneder, fremsagde et græsk vers og tændte bålet. Danskerne lavede et mimisk optrin og dansede folkedans, ind imellem un-

Vi var i hjælpelejr i Grækenland

Sammen med 18 gronne spejdere rejste vi sidst i juni til Grækenland for i løbet af 4 uger at bese Athen, deltage i hjælpelejr og besøge øen Kefhalonia, som de lokale spejders gæster.

Det er ikke mere nogen hemmelighed, at danskere er meget velkomne i Grækenland, og allerede på banegården modtog pressen os, ville fotografere, udspørge o. s. v.

Opholdet i Athen med dens „eventyr“ i form af besøg på Akropolis, Kapnikarea (byzantinsk kirke), Agorapladsen med Hyphoestus Tempel, Odeon af Herodes Atticus og Portico af Eumenes, Zeustemplet, Syntagomopladsen og Tatoi-slottet er blot nogle af de ting, vi besøgte — storslået og betagende!

Hjælpelejren skulle ligge midt i landet i 100 meters højde i bjergene i byen Mikro-Chorio, og vore spejderkammerater (seniorer) hentede os en tidlig morgen i en stor bus. Vi ankom først til lejren kl. 17, så vi havde rig lejlighed til undervejs at lære vore græske venner at kende. De var, ligesom alle de øvrige grækere vi traf, uhyre hjælpsomme og flinke og ville gerne vise det frem de ejede — lidt eller meget.

Vi blev vel modtaget af landsbyens befolkning, som helt anderledes, end

og begyndt evakueringen, var mange flere omkommet.

For at kunne arbejde mest effektivt, blev vi inddelt i 4 arbejds hold, et „baby-hold“, et „handicraft-hold“, et hold som legede og underholdt børnene, og et hold til „byens velfærd“. På grund af ængstelse for nye skred var mange små og store børn blevet evakueret til nabobyen Makro-Chorio, så vi måtte tage derover for at aflevere de pakker babytøj, vi havde med hjemmefra (8 komplette sæt) og en del medbragt legetøj.

Handicraftholdet lærte kvinderne at sy forklæder, tasker m. m. Børnene blev underholdt med mester-jakel-teater, lærte nye lege og sange. De var så kære allesammen og meget interesseret i alt, hvad vi foretog os. Det kneb at snakke så meget sammen, men vi klarede os fint endda. Holdet til „byens velfærd“ havde travlt med at male og hvidte kirketårnet og porten, gøre hovedrent i kirken, hvidte, rense, plante blomster og pynte op, kort sagt lade befolkningen mærke, at vi alle gerne ville hjælpe dem til at få det lidt hyggeligere i den tid, de endnu skulle tilbringe under disse forhold. 3 km længere nede af bjerget var ingeniører og arkitekter netop gået i gang med at projekttere en ny landsby. Man

derholdt grækerne. De to nationalsange blev sunget, og efter afslutningen inviterede præsterne os til en slags bryllupsmiddag for prinsesse Anne-Marie og kong Konstantin.

Når grækerne holder fest, spiser de først, så synger de, og til sidst danser de.

Vi kunne blive ved længe endnu, men må slutte med at fortælle jer, at ganske vist havde vi slidt bravt i det i to år med alle mulige forberedelser, men det var rigeligt mojen værd. Vi lærte et folk at kende, så deres hjem, deres levevis og kom til at holde af dem. *Margrethe, Gerd, Mette, Susi*

Internationale chancer i 1965

Indbydelser til seniorspejdere og unge førere.

Italien

Federazione Italiana Guide Esploratrici (det åbne italienske pigespejderkorps) fejrer 20 års fødselsdag i 1965 og arrangerer i den anledning et internationalt stævne med temaet „Nature, inspirer of cultural values“. Stævnet vil få ca. 600 deltagere, deraf 200 fra andre lande, og finder sted i dagene 29. juli–9. august i Montughi (i udkanten af Firenze). De udenlandske gæster vil blive indkvarteret i en stor bygning, og programmet byder på udflugter, diskussioner, udstillingsbesøg, interessegrupper m. v.

Fra Danmark indbydes en gruppe på indtil 14 seniorspejdere eller unge førere i alderen 17–25 år.

Det er nødvendigt at kunne tale og forstå engelsk og evt. fransk eller italiensk. Interesse for kunst og kultur er en forudsætning, da diskussionen vil dreje sig herom.

Prisen for deltagelse er 16.000 Lire, hvortil kommer rejseudgifterne.

Der tilbydes gæstfrihed i private hjem fra 22.–29. juli. Ansøgningsfrist: 15. februar.

Luxembourg.

Association der Girl-Guides Luxembourgaises fejrer i 1965 50-året for pigespejderbevægelsen i Luxembourg med en fest søndag den 25. juli. Festen vil blive overværet af Lady Baden-Powell.

Fra Danmark indbydes 4 seniorspejdere eller unge førere til at deltage i jubilæumsfesten i forbindelse med et 14 dages ophold i spejderhjem i Luxembourg fra 20. juli. Ansøgningsfrist: 15. februar.

Ansøgning vedrørende ovennævnte indbydelser sker på skema, som rekvireres fra og indsendes til: Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, Odense.

Finland.

Finlands Flickscoutunion indbyder alle verdensforbundets medlemslande til at deltage i en international lejr „De fire vindes lejr“ 5.–13. august 1965.

Sted: Joutsa i Midtfinland.

Lejrens motto er: Wider views — wider world.

Lejrprog: Engelsk samt svensk og finsk.

Deltagerne vil blive delt i 4 grupper — efter interesser: en woodcraftgruppe, en søspejdergruppe, en kulturgruppe og en gruppe med specialtræninger.

Indbydelserne gælder for Danmarks vedkommende 20 seniorspejdere eller unge førere (født i: 1945, -46, -47, -48 eller -49) samt 2 ledere.

Lejrkontingenten bliver ca. 150–160 kr., hvilket også dækker rejsen fra Helsingfors til lejren.

Der indbydes til en uges gæstfrihed i finske hjem før eller efter lejrperioden.

Ansøgningsfrist: 15. februar.

CHANCE FOR EN TROP

Norge.

Norsk Speiderpike Forbund afholder landslejr i dagene 4.–12. august 1965 ved Følling, ca. 120 km nord for Trondheim.

Fra Danmark indbydes ca. 40 deltagere incl. ledere.

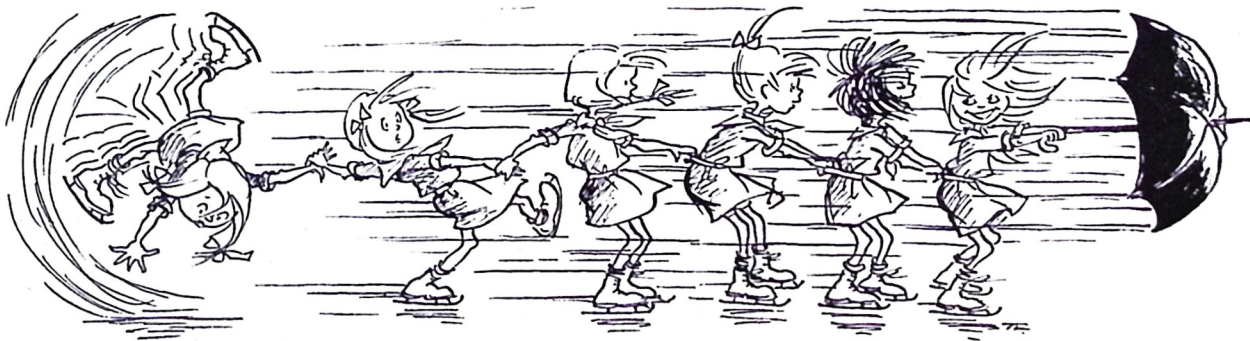
Telte og andet lejrudstyr skal medbringes. Det vil derfor være praktisk, om en trop f. eks. kunne stille med et hold på ca. 20 (over 12 år), men også enkelte spejdere har mulighed for at ansøge.

Lejrkontingenten bliver på 90,— n. kr., og dertil kommer rejseudgifterne.

Interesserede troppe bedes henvende sig snarest muligt, så vi kan se, om der er mulighed for at få et samlet hold af sted til denne lejr.

Skriv til: International sekretær Anna Møller, Hunderupvej 67, Odense.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Paraplyvej i januar...

„Udenlandsfarten“ i oktoberferien

Da jeg hørte om, at der skulle være en international træning på Jægergården, tænkte jeg, at det lige ville være en chance for mig, og jeg skyndte mig at sende min ansøgning af sted. *Sikken en oplevelse, det blev.* Vi var 30 heldige PF og seniorer fra hele landet, og vi modte alle med forventning til de 4 internationale dage, og vi blev ikke skuffede. Vi blev hjemmefra parvis bedt om at forberede os på at fortælle i 10 min. om et opgivet emne — alle punkterne var fra de internationale duelighedstegn. Denne lille opgave, tror jeg, gav os alle noget. Vi lærte meget om det emne, vi arbejdede med, og vi folte, at vi også var med i det hele, at vi ikke kunne undværes.

På træningen lærte vi at danse folkedanse, mest udenlandske, og vi sang en masse nye sange. En dag havde vi primitiv madlavning, hvor vi selvfølgelig lavede udenlandske retter. Vi fabrikerede internationale spil og andet materiale til patruljen hjemme, og hver aften havde vi pejshygge i opholdsstuen, hvor vi sang de mange sange, vi havde lært i dagens løb. Et par aftener var vi „Jorden rundt“, og vi havde også en Chalet-aften. Det var, som om vi alle var rejst til Our Chalet og nu var med i et internationalt fællesskab. Vi så en masse lysbilleder herfra — både sommer- og vinterbilleder, og mærkede, hvor herligt det er at stå på ski i Schweiz's bjerge, eller at samle alpeblomster sammen med måske en amerikaner eller en inder — eller sidde foran pejsen og høre Pen synge for — i en broget forsamling. Efter den aften, og i det hele taget efter træningen, er jeg blevet helt vild efter at komme til Chalet for at møde spejderkammerater fra alverdens lande.

Vi var også halvvejs med til verdenskonferencen og hilste på ladyen, og vi hørte om, hvordan hele verdensorganisationen arbejder. Nej, hvor er det spændende og slet

ikke tort, som man tit går og tror. Vi så og hørte, hvorledes mennesket frembragte ilden af en lille gnist fra en sten, og vi så, hvorledes denne gnist tændte fakler, som deltagerne tog med hjem til deres lande, og vi fik selv en lille gnist, som straks blussede op og gav os inspiration til at arbejde videre med det internationale stof. Lue tændes af lue.

Jeg har aldrig før mødt så godt kammeratskab på en træning — vi morede os hele tiden og fik en masse ideer med i rygsækken, da vi til sidst tog hjem.

Der er een ting, jeg er sikker på, og det er, at der er ingen af os 30 heldige, der på nogen måde har fortrudt, at vi ansøgte. Det var en oplevelse uden lige, så prøv at komme med næste gang, der melder sig sådan en chance for dig, for det tror jeg snart, der gør. *Grete*

Sådan skriver een af deltagerne, og de samme „toner“ går igen i alle de dejlige breve, jeg har modtaget, — her er et par citater:

- *vi kunne godt lide, at der var lidt fart over feltet.*
- *jeg er blevet så interesseret i det internationale arbejde, at jeg håber, det vil smitte af på de andre i troppen.*
- *for en så vel planlagt og tip-top træning vil ethvert tidsrum være for lille.*
- *du skal vide, at det er den bedste lejr, jeg endnu har deltaget i.*
- *jeg vil selv prøve at tænde en international ild med min glød.*

Alt dette er skrevet her, for at alle I „skuffede“ og mange flere kan glæde jer til næste gang, vi kalder — vi har masser af „gi“ jer — netop de ting, I gerne vil se og høre og lære noget om.

Må jeg til slut sige en stor TAK til diverse TF, som sendte os en så dejlig flok — *de inspirerede os til at gøre vort bedste; derfor blev resultatet godt.* *Løyer*

DUELIGHEDSTEGNS-KONKURRENCEN...

Det blev en billig omgang for „Pigespejderne“.

Alt for billig.

En hel del patruljer meldte sig til, men kun meget få gennemførte.

Det er for sløjt.

Det drejede sig om at 2 — to — spejdere i en patrulje skulle arbejde med et duelighedstegn..., og der var 7 forskellige at vælge imellem, så der skulle have været en mulighed for alle landets patruljer, at have været med — i det mindste eet duelighedstegn.

Kun 17 af landets patruljer har været med hele året, og af de sytten har kun 3 gennemført!!!!

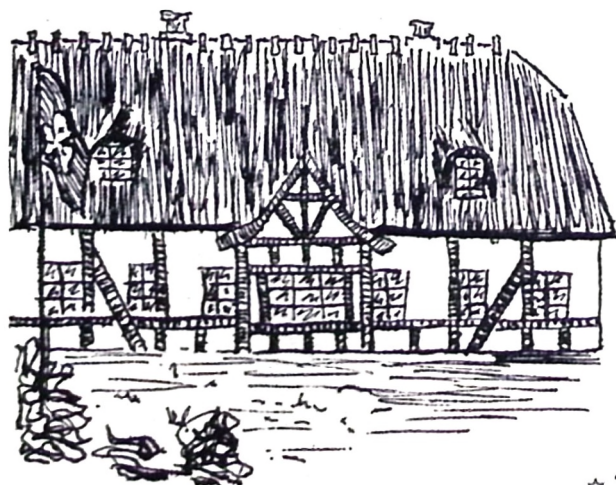
Er det fordi, I ikke har interesse for at arbejde med duelighedstegn? Eller er de for svære... nej, det kan I da ikke mene?

Eller kigger I bare i „Pigespejderne“ og synes ikke, det kommer jer ved, hvad der står på bladets sider?

Hvorfor ser man så få spejdere med duelighedstegn på ærmet eller med væbner- og riddersnore?

Hvor mange duelighedstegn har du?

(R.e.d.)

Kære postboxvenner!

Kan I huske, at jeg har fortalt jer om Nostepatruljen i Norge (Pigespejderne nr. 6, 1964).

Jeg efterlyste en tilsvarende patrulje i Danmark, men har endnu ikke hørt om en sådan. Men kan I tænke jer, forleden modtog jeg et billede af mor „Flette“ og alle hendes dejlige unger fra en dansk fører, som havde haft den store glæde at ligge i lejr med dem. — Må jeg præsentere Nostepatruljen.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den	Nr.
Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra	
(land) eller	
Mit navn er	
Adresse	
.....	
.....	
Skoleklasse el. beskæftigelse	
.....	
..... Alder	
Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:	
.....	
Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser på pigespejdere i (lande)	
Vedlagt følger 1 krone i frimærker.	

Til de to seniorspejdere, der venter at se deres indlæg under Rådsklippen

Det er en skam, jeg ikke kan bringe jeres indlæg her, for det var ikke så dårligt — — — men I burde vide, at vi ikke optager indlæg fra folk, vi ikke kender. — Normalt ryger anonyme breve lige i papirkurven, men jeg skal give jer en chance for at give jer til kende, da jeg regner med, at det kun er en forglemmelse, at I ikke har skrevet navn og afsender på jeres brev. Jeg vil nødig tro, at det er, fordi I er ængstelige for at stå ved, hvad I skriver, og I får ikke jeres navn i bladet, hvis I ikke ønsker det, men der er ingen blade med respekt for sig selv, der optager anonyme indlæg.

Altså, kom frit frem — — så kommer jeres kritik og gode råd med næste gang.

Redaktøren.

☆

En læser spørger:

Hvad blev der egentlig af Bladpatruljerne???

Kan I huske, at vi engang opfordrede patruljer landet over til at blive medarbejdere??? Bliv B.P. for Pigespejderne.

Der var også nogle rare patruljer, der sendte bidrag ind een eller to gange, men så var det forbi.

Der er stadig flinke folk, der sender bladet et bidrag en gang imellem. Tak for det. Men uden overdrivelse kan man vel nok sige, at bladpatruljerne fik en hurtig død.

Men, måske sidder der nogle spejdere eller førere ude i landet og kunne have stor lyst til at sende et bidrag en gang imellem eller endda være fast medarbejder???

Lad mig høre fra jer ... vi har brug for mange hænder og især nogle flere hjerner.

(R e d.)

PIGESPEJDER DEPOTET

Lundsgade 6, København Ø
Telefon (01) 92 Øbro 8383
Giro 40673

Åbningstider: 9-17.30,
fredag 9-19, lørdag 9-14

Ved køb på depotet skal
der forevises rekvisition
eller medlemskort

Den nye udgave af

„Love og bestemmelser for Det Danske Pigespejderkorps“

foreligger nu. Den bør alle førere, trops-
rådsmedlemmer og store spejdere eje. Pris 2,50

Pigespejderlommebogen 1965

med flagkort, verdenskort, mange oplys-
ninger og specielt spejderstof. — Køb den
nu, mens vi endnu har lager. Pris 4,50

Fugletavle,

udgivet af DDS, med 21 af Danmarks
almindeligste fugle i farver.
Tavlen måler 70x100 cm 5,00

Stort billede af Lady Baden-Powell

40x29 cm 3,00

Ark m. dyrespor i sne

28x21 cm 0,35

Halstørklæder, mørkeblå

patentstrikkede, 2 str. 10,75 8,00

Skibenklæder

mørkeblå stretch-nylon,
60 % kamgarn, 40 % helanca
str. 8 og 10 år 59,00 62,00
str. 12 og 14 år 65,00 67,00
str. 34-46 76,00

Skisokker

Norske Ragg-sokker m. nylonforstærk-
ning, blå, str. 8 7,00
str. 9 og 10 8,50 9,50

Tophuer, mørkeblå

patentstrikket 10,50
ribstrikket 8,50

Kraftige norske sportsstrømper

„Figgjo“, blå
str. 9, 9½ og 10 10,75
str. 10½ 11,75

Pjecerne:

**Verdensforbundet,
Internationale personligheder,
Internationale samlingssteder**
ventes færdigtrykt i januar.

REDAKTØR: Ruth Estrup, Lundsgade 6, København Ø.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1965 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 19. 1. 1965